

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Magnentio tyra[n]no deuicto, & Iudaeis qui Deocaesaream vrbem
Palaestinae incolebant, & Gallo Caesare. Cap. XXVII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

De Hosio Cordubensi. CAP. XXVI.

QVoniam autem de Hosio Cordubæ episcopo, quod animo inuito ad concilium Sirmij habitum accesserat, mentionem fecimus, de hac re pauca iam dicemus.

Quantquam iste paulo ante per fraudulentum Arianorum conatum erat in exilium missus, id temporis tamen studio & labore episcoporum, qui Sirmij conuenerant, factum est, vt Imperator illum accerferet, habens in animo vel persuadendo, vel cogendo eum inducere, vt cum episcopis ibi coactis consentiret. Nam si istud factum esset, illorū fides per illustri testimonio confirmata videretur. Hac de causa, inuitus vt dixi, accessit ad concilium. Simul atque senex ille eorum fidei assentire abnuebat, plagæ illi erant inflictæ, mēbraque machinis distorta. Quapropter fidei formulis eo tempore æditis, vi & necessitate compulsus consensit, subscripsitque. Atque res tum Sirmij gestæ hunc exitum habere.

*De Magnentio tyrāno deuictō, & Iudæis qui Deo-
cesaream urbem Palæstinæ incolebant, & Gal-
lo Cesare. CAP. XXVII.*

Imperator Constantius Sirmij commoratur, expectans euentum belli contra Magnentium suscepti. Magnentius autem, simul vt Romam, urbem omnium facile principē occupauit, trucidat ex ordine senatorio complures: nō paucos etiam ex populi multitudine è medio tollit. Verūm vbi duces Constantij, Romanorum copiis collectis, contra illū ire contendunt, Roma decedens, in Galliam proficiscitur. Ibi crebra prælia fiunt: & modò hæc, modò illa pars superior fuit. Tandem apud Mursam (est autem hoc castellum Galliæ) Magnentius deuictus, se in illud castellum concludit: in quo quidem tale miraculum fertur æditum esse. Magnentius animos suorum militum præ clade accepta fractos debilitatosque; recreare laborans, altum suggestum conscendit. Illi, quod de more Imperatoribus fieri solet, Magnentio faustè acclamare cupiētes, quasi præter animi voluntatē, acclamationem ad Constantiū transferūt. Nam non Magnentium, sed Constantium omnes vno ore Augustū prædicāt.

Quod

SOCRATIS HISTORIAE

Quod quidem velut omen infortunii Magnentius arbitra-
 tus, confestim se ex illo castello subducit: ad vltiores Gal-
 lię partes transfugit. Constantii duces acriter insequuntur.
 Denuo pugnatum est, in loco quodam, qui Miltoseleucus
 dicitur, in quo Magnētius vi superatus, fugam solus capes-
 fit. Lugdunum urbem Gallię contendit: qui Murfa castel-
 lo abest trium dierum iter. Magnentius vt Lugdinum ve-
 nit, primum matrem suam interimit: deinde fratrem, quem
 Cæsarem cōstituerat, trucidat: ad extremum sibi ipsi necem
 consciscit. Hęc res gesta est ad sextum Consulatum Con-
 stantii, secundum autem Constantij Galli, decimo octauo
 Calend. Septembris. Non longo tempore post, Decen-
 nius, alter frater Magnentii vitam sibi ipsi laqueo eripuit.
 Et quanquam hoc modo Magnentij tyrannis, ad exitum ve-
 nit, Resp. tamen non adhuc satis tranquilla & quieta fuit.
 Nam statim post, alter tyrannus, Siluanus nomine, exoritur.
 Verum hunc statum Reip. in Gallia turbantem duces Con-
 stantii actutum profligarūt. His rebus confectis, mox aliud
 bellum intestinum in oriente excitatur. Nam Iudæi, qui
 Diocæsaream Palæstinæ incolebant, arma contra Romanos
 sumere, in loca finitima incursionem facere cœperunt. Ve-
 rum Gallus, qui & Constantius vocabatur, quem impera-
 tor Constantius Cæsarem constituerat, inq; orientem mi-
 ferat, copiis eo traductis, illos bello subegit: ciuitatem Dio-
 cæsaream solo æquari mandauit. Vbi istas res gesserat Gal-
 lus, secundum fortunæ flatum moderate ferre non potuit,
 sed statim contra ipsum Constantium, qui eum Cæsare cre-
 auerat, nouas res inoliri aggreditur, studio tyrannidis occu-
 pandæ inflammatus: adeo vt non multo post, à Constantio,
 quid apud animum proposuisset, perspicuè deprehensus sit.
 Domitianum namque tum orientis præfectum, & Magnum
 quæstorem de sua ipsius occidit autoritate: nec imperatori
 quid animo instituerat significauit. Qua de causa Constan-
 tius grauiter cōmotus, Gallum ad se accersit. Ille metu su-
 pra modum perculsus, inuitus ad eum perrexit. Quem qui-
 dem, vbi partes versus occidentem occupauerat, & iam in
 insula Flauone versabatur, Constantius è medio tolli iussit.
 Post exiguum temporis spacium, Iulianum Galli fratrem
 Cæsarem constituit, inque Galliam contra Barbaros misit.

Gallus

Gallus qui etiam Constantius appellabatur ad septimū Cōsulatum Constantii, ad tertium autem sui ipsius, interfectus est. Iulianus verò sequenti anno, Arbitione & Lolliano Coss. Cæsar creatur: sept. Id. Nouembris. Cæterum de Iuliano proximo libro differemus. Constantius his præsentibus malis liberatus, ad bellum cum ecclesia gerendum animum suum conuertit. Nam Sirmio Romam, urbem primariam profectus, concilium episcoporum de integro conuocat: & quosdam ex episcopis orientis in Italiam maturè cōtendere, eo etiam accedere episcopos occidentis iubet. Interea temporis, dum hi in Italiam iter parant, accidit, ut Iulius episcopus Romanus, qui quindecim annos ibi ecclesiā rexerat, è vita migraret: Liberiusq; in illius episcopatus administrationem succederet.

De Aetio Syro Eunomij præceptore.

C A P. XXVIII.

ANtiochiæ, quæ est in Syria, Aëtius cognomento Atheus, alius hæresis author exoritur. Ille, quamuis eadē cum Ario sentiret, eandemque tueretur opinionem, tamen ab Arianis, quòd Arium in communionem receperat, se segregauit. Nam Arius, uti ante dixi, alia complexus animo, alia ore confessus, cum esset Nicææ, fidei formulam ibi in cōcilio editam admisit, eiq; subscripsit, & Imperatorem, qui tum regnabat, per fraudem ludificatus est. Ob quam causam Aëtius se ab Arianis penitus seiunxit. Etiam ante illud tempus Aëtius fuerat hæreticus, & Arii dogmati patrocinari ardenti studio contenderat. Nam cum Alexandria aliquantum profecisset in literis, decessit. Antiochiam autem Syriæ profectus (in ea namque ciuitate natus fuit) à Leontio, qui tum episcopus erat Antiochiæ, diaconus constitutus est. Paulo post, eos qui forte in eius venère colloquium, suis obstupescit argutiis. Istud autem effecit, fretus elenchis sophisticis Aristotelicis (Sic enim liber est ab authore inscriptus) quarum subsidio cum differeret, captiofas ratiocinationes, quas ipse non poterat dissoluere, imprudens contexit: quippe Aristotelis institutum à peritis minimè didicerat. Nam Aristoteles propter sophistas, qui tum philosophiam irrisere, hanc differendi rationem pro a-